

stitsminister har skrevet, men det er et Aktorat, et Indlæg, hvor kun den ene Part har været hørt overfor. Offentligheden, og en saadan Afgørelse er af en helt anden Karakter end den, en Dommer træffer. Og naar den højtærede Justitsminister fører disse Tanker videre og gennem sine Udtalelser her i Tinget retter den Anklage for bevidst Usandfærdighed mod Dr. Muus, som han har rettet mod ham i Gaar, kan jeg ikke se rettere, end at saa maa man erkende, at det er en Æresfornærmelse, der her er Tale om.

Den højtærede Justitsminister svarede heller ikke paa et andet Spørgsmaal, jeg rettede til ham i Gaar. Jeg sagde nemlig til den højtærede Minister, at de to Ting, han bebrejder Dr. Muus, ere Ting, hvorom Ministeren var vidende i Januar Maaned, efter at Redaktør Reventlows Klage var indgiven, men i de følgende Maaneder, saadant noget som 7 Maaneder, arbejdede Ministeren og Sundhedsstyrelsens Formand sammen. Bebrejdelsen var rettet mod denne, Arbejdet foregik ikke desmindre disse Maaneder igennem, og først da Reventlow klagede igen i Slutningen af August Maaned, tager den højtærede Justitsminister Sagen op og træffer sin Afgørelse paa den Maade, som det nu er set. (*Scholvin*: Hvor længe stod Forhørene paa?) Det afgørende her var ikke, hvad disse Forhør gav som Resultat, thi det, som den højtærede Justitsminister afskediger Dr. Muus paa, er ikke Forhørenes Resultat, men Overbevisningen om, at han bevidst har fortiet disse Ting overfor Justitsministeren. Derom kunde Forhørene aldeles intet oplyse, saa det Spørgsmaal, hvor længe Forhørene staa paa, kommer ikke den Ting ved. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at Forholdet var dette, at der her er Tale om en Afskedigelse, hvis Grundlag ikke var tilstrækkeligt.

Enkelte Medlemmer have her i Salen gjort den Betragtning gældende, at allerede en Forglemmelse eller allerede en Mod sætning af skarpere Karakter mellem Ministeren og Embedsmanden vilde være tilstrækkelig til en Afskedigelse. Jeg tror, det er et farligt Princip, at skabe saa vide Rammer for den ministerielle Vilkaarlighed. Jeg tror, der skal megen Tillid overfor de til enhver given Tid siddende Minister til for at mene, at man skal kunne trække Grænserne saa vide i saa Henseende. Det er min Opfattelse, at naar en Minister skal afskedige en Embedsmand, kan han gøre det paa et almindeligt Mod sætningsforhold, f. Eks. paa et politisk Mod sæt-

ningsforhold, naar det drejer sig om en Departementschef. Man kan tænke sig en Departementschef, der sidder hindrende for Ministerens Politik og ikke vil medvirke i den Retning. I et saadant Tilfælde maa Ministeren selvfølgelig have Ret til at afskedige Embedsmanden. Det er ikke almindeligt i Danmark, og jeg tror, det meget sjældent vil være fornødent i Danmark, men i det Tilfælde maa Ministeren have Ret til at afskedige. Griber man derimod en Mand paa et eller andet enkelt Punkt af hans Embedsgerning, skulde man kun foretage Afskedigelse, hvis den Forsømmelse, vedkommende har gjort sig skyldig i, baade er foretagen klart bevidst og er af betydelig Karakter. Og hvis der her er Tale om en Forglemmelse, saa er denne Forglemmelse ikke af betydelig Karakter. Dette, at en Embedsmand en enkelt Gang har glemt en Sag, glemt at referere og omtale en Sag for Ministeren, er ikke et tilstrækkeligt Afskedigelsesgrundlag. Og hvis der er Tale om en grov Forseelse, nemlig den bevidste Fortielse, som vilde være tilstrækkeligt Afskedigelsesgrundlag, gentager jeg, at der er ikke ført noget Bevis for, at der i dette Tilfælde foreligger en saadan Forseelse, og dette Ting kan ikke billige den Opfattelse uden at have faaet nøjere Lejlighed til at undersøge, om der kan føres Beviser for den.

Den Mand, som altsaa efter mit Skøn er afskediget paa et saadant Grundlag, og som desuden ærefornærmes fra Justitsministerens Side, vender sig nu til Offentligheden, til Ministeriet, til Rigsdagen, og kræver en Undersøgelse af sin Sag. Det har efter min Mening denne Mand billigt Krav paa. Jeg sagde i Gaar, at dette Ting skulde være i en vis Forstand et Værneting, ogsaa for Statens Embedsmænd, og det synes mig at være Folketingets Pligt at bidrage til, at en saadan Undersøgelse kommer i Gang. Jeg beklager derfor meget det Svar, den højtærede Konseilspræsident gav mig, at Ministeriet ikke vilde medvirke til at faa foretaget en saadan Undersøgelse som den, jeg den Gang opfordrede til. Saa vidt jeg forstod den højtærede Konseilspræsident, henviste han mig og os andre her i Tinget, der mene, at Sagen ikke er tilstrækkelig belyst, til at faa den nærmere belyst ved en parlamentarisk Kommission. Nu er imidlertid Forholdet dette, at under denne Sags Behandling her i Tinget, ved denne Interpellation, kan der ikke stilles Forslag om Nedsættelse af en parlamentarisk Kommission, ikke heller om Henvi- ning til et Udvalg, det forbyder Forretningsordenen. Derfor spørger jeg den højt-